

ἐκλείψωσιν ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Ἐκ τῶν τριῶν εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι συνοδεύουσι τὸ περὶ Σαμοανῶν ἄρθρον τοῦτο, ἡ εἰς τὴν πρώτην σελίδα παριστάνει γυναῖκα Σαμοανήν, φέρουσαν κεφαλόδεσμον ἐκ μαργαριτῶν, καὶ περιδέραιον ἐξ ὀστέων ἰχθύος καὶ κοραλλίων, ἡ δευτέρα Σαμοανὴν κόρην ἐνδεδυμένην κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν τρόπον, ἀλλ' ἀνυπόδητον! Ἡ τρίτη (σελ. 7) ἀρχηγόν, ὅστις ἠσπάσθη τὸν χριστιανισμόν διὰ τῆς διδασκαλίας χριστιανῶν νέων σταλέντων ἐκεῖ ἐκ Χαΐτης

Ἡ ἱστορία τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῶν νήσων τούτων εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Οἱ πρῶτοι ἱεραπόστολοι, οἵτινες ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὰς νήσους ἐκείνας κατὰ τὸ 1830, ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν ἀγρίων. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμπόδισεν ἄλλους νὰ ὑπάγωσιν ἐκεῖ. Οὗτοι ἔλαβον καλλιτέραν τῶν πρώτων ὑποδοχὴν καὶ κατὰ μικρόν, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου, κατάρθωσαν νὰ φέρωσιν εἰς τὸν Χριστὸν τοὺς ἀγρίους καὶ ἀνθρωποφάγους ἐκείνους ἀνθρώπους.

— Ἀνταποκριτὴς τις μᾶς γράφει, ὅτι ὁσάκις τρώγει κρόμμυα καταλαμβάνεται ὑπὸ σφοδροῦ ἱλιγγος (λέξιγγος) καὶ μᾶς παρακαλεῖ νὰ τῷ εἰπώμεν κἀνὲν ἱατρικόν! Τὸ κάλλιστον ἱατρικὸν διὰ τὸν φίλον μας τοῦτον εἶνε ἀνάπαυσις τρώγων κρομμύδια!

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Ἐπὶ τέλους ἀπόσπασμα Ῥωμαίων στρατιωτῶν κατέφθασε καὶ περιεκύκλωσε τοὺς μαχομένους, προτείνοντες δὲ τὰς λόγχας τῶν τοὺς προσεκάλεσαν νὰ διαλυθοῦν. Οἱ πλεῖστοι ἔπαυσαν, ὀλίγοι δέ, οἵτινες ἐπέμειναν μαχομένοι, ἀμέσως συνελήφθησαν καὶ ἀπήχθησαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὁ Κλεομένης κατ' ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν εἰς μάτην ἐζήτηι τὸν κύριόν του· ὅτε δὲ ἐπέστρεψεν

εἰς τὴν στοάν, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὰ πανέρια καὶ τὸν ὄνον, εἶδεν ὅτι κάποιος εἶχε κλέψει τὸ ζῶον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ πανέρια. Ἔθεσε λοιπὸν ταῦτα εἰς τὸ δωμάτιον τῶν ἀγορανόμων ἐκεῖ πλησίον, ὅπου εἶχεν ὁ Δημήτριος φίλον τινα, καὶ ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως οἰκαδε. Καθ' ὁδὸν ἐσυλλογιζέτο ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ συμφορὰ καὶ ἡ κλοπὴ τοῦ ὄνου, τοὺς εἶχεν ἐπέλθει, ἔνεκα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ὑβρεῶς

τῶν καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ μήπως τὸν ἐκδικηθοῦν οἱ θεοί, ἐπιφέροντες κακὸν καὶ εἰς τὴν Μύρτιν. Ἀπεφάσισα λοιπὸν, ἅμα φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν, νὰ ἐξιλεώσῃ τοὺς θεοὺς διὰ παντὸς δυνατοῦ μέσου.

Ἄλλαι ὅμως ἀσχολίαι τὸν ἀνέμενον ἐκεῖ. Πλησιάζας εἰς τὴν οἰκίαν, εἶδε τὸν ὄνον βόσκοντα ἡσύχως παρὰ τὴν ἡδὸν, ὥστε ἐνόησεν ὅτι ὁ Δημήτριος θὰ τὸ εἶχε φέρεי μαζί του· ἐσπευσε λοιπὸν νὰ εἰσέλθῃ νὰ μάθῃ τὰ καθέκαστα. Ἀλλὰ μὲ ἐκπληξίν του ἀντὶ τοῦ Δημητρίου, εὔρε τὸν γέροντα Ναζωραῖον κήρυκα, καθήμενον εἰς τὸ μαγειρεῖον. Οὗτος ἦτο ὡχρὸς, καὶ τὸ αἶμα ἔρρεεν ἀπὸ τραῦμα τι εἰς τὸν δεξιὸν τοῦ ὤμου ὅστις ἦτο γυμνός, διότι τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κατεσχισμένα. Ἐμεδίασεν ὅμως τόσον φιλοφρόνως πρὸς τὸν παῖδα, ὥστε οὗτος ἔλαβε θάρρος καὶ ἀνακούφισιν. Ταυτοχρόνως εἰσῆλθε καὶ ὁ Δημήτριος ἀπὸ τὸν κῆπον μὲ ὕφος ἀνήσυχον.

«Δὲν εἰζεύρω τί νὰ τὸν κάμω, Κλεομένη μου,» εἶπεν·

«εἶναι βαρέως πληγωμένος καὶ ὅμως ἐπιμένει νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπόψε εἰς τὴν πόλιν.»

— Ὁ Θεός μου θὰ μὲ προφυλάξῃ· εἶπεν ὁ γέρον ἡρέμα.

— Ναί, ἀλλὰ ἐκεῖνοι εἶναι θηρία ἄγρια καὶ χρειάζονται ξυλοκόπημα δυνατόν, εἶπεν ὁ Δημήτριος μὲ θυμόν.

— Ἀ, φίλε μου, ὁ Κύριος Ἰησοῦς, τοῦ ὁποίου εἶμαι ὁπαδός, μᾶς ἐδωκεν ἐντολήν, ἂν μᾶς ῥαπίσῃ τις ἐπὶ τὴν μίαν σιαγόνα, νὰ στρέψωμεν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἄλλην.

— Τότε θὰ σοῦ ῥαπίσουν καὶ τὰς δύο καὶ τί

Σαμοανὴ κόρη.

ἐκέρδισες! ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος, καὶ ἤρχισε νὰ πλύνῃ τὴν πληγὴν, μεθ' ὃ τὴν ἔδεσε ἐγγύσας ὀλίγον ἐκλεκτὸν ἔλαιον, τὸ ὁποῖον ἦτο πρω-
ρισμένον διὰ τὴν λατρείαν τῶν ἐφεστίων θεῶν.

Ὁ γέρων ἐμειδίασε παρατηρήσας τὴν χρῆσιν ταύτην τοῦ ἱεροῦ ἐλαίου, ἰδὼν δὲ συγχρόνως καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἐστραμμένα πρὸς τὸν τοῖχον, εἶπεν· «Ἀδελφέ μου, βλέπω ὅτι ἤρχισες νὰ ἀποβάλλῃς τὴν εἰδωλολατρείαν, ἀλλὰ ζητεῖς συγχρόνως καὶ τὸν μόνον ἀγαθὸν Θεόν;»

—Ἄ, πάτερ μου, ζητῶ πράγματι τὸν ἀγνω-
στον τοῦτον Θεόν, καὶ νομίζω ὅτι τὸν εὗρον διὰ τῶν κηρυγμάτων σου, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος σοβαρῶς.

Ὁ γέρων τοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα λέγων· «Εὐ-
λογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου! τί εἶναι πληγαὶ καὶ ραβδισμοὶ ἐν συγκρίσει πρὸς τοιαύτην χαράν!»

—Δὲν μένεις μαζύ μας νὰ μᾶς διδάξῃς καὶ τι περισσότερον περὶ τῆς νέας ταύτης πίστεως; Ἐγὼ ὀλίγα μόνον περὶ αὐτῆς γνωρίζω· μόνον ἀπεφά-
σισα νὰ μὴ λατρεύσω πλέον τὰ εἰδωλα, ἀλλὰ νὰ γείνω πιστὸς ὁπαδὸς τοῦ μεγάλου καὶ ἁγίου τούτου Θεοῦ.

Ὁ Κλεομένης ἐξεπλάγη ἀκούων τοὺς λόγους τούτους τοῦ Δημητρίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς παρε-
κάλεσε τὸν γέροντα Χριστιανὸν νὰ μείνῃ λέγων ὅτι ἔχει χειρόγραφόν τι, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ τῷ δείξῃ.

Ὁ παῖς εἶχεν ἤδη μάθει ὀλίγην ἀνάγνωσιν, ὥστε εἶχεν ἀμυδράν τινα ἰδέαν περὶ τῶν περιε-
χομένων τοῦ χειρογράφου τούτου· ἤθελεν ὅμως νὰ πληροφορηθῇ ἐν λεπτομερείᾳ, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τί ἐγκλημα εἶχε διαπραξέῃ ἡ μήτηρ του.

Εἰς τὰς ἡνωμένας ἱεσείας αὐτῶν, ὁ γέρων κήρυξ ἐνέδωκε, συγκατανεύσας νὰ μείνῃ μαζύ τῶν τὴν νύκτα ἐκείνην· ἔπρεπεν ὅμως τὴν ἐπο-
μένην πρωΐαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Ῥωμαίου διοικητοῦ, διὰ νὰ ἀνακριθῇ περὶ τῆς συμπλοκῆς. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Κλεομένης τῷ ἔφερε τὸ πολυτίμόν του χειρόγραφον διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἐξήγησιν τῶν ἐν αὐτῷ γραφομένων.

Ὁ γέρων ἐκτυλίξας τὴν μεμβράνην ἐκύτταξε τὴν ἀρχήν, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἀνέλαμψεν ἐκ χαρᾶς, καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ μεγαλοφώνως τὰς καλλιγεγραμμένας γραμμάς· «..... Θέλω εἶσθαι εἰς ἐσᾶς Πατὴρ καὶ σῆς θέλετε εἶσθαι εἰς ἐμέ υἱοὶ καὶ θυγατέρες, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων..... Συμφιλιώθητε μετὰ τοῦ Θεοῦ... Ἐλθετε πρὸς Με, πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πε-
φορτισμένοι καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς δώσει ἀνάπαυσιν.»

—Λοιπὸν ἡ μήτηρ μου ἦτο Χριστιανή!, ἀνέ-

κραξεν ὁ Κλεομένης· καὶ διὰ τοῦτο ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν της καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας! Ὡ μῆτέρ μου, μῆτέρ μου! ποῦ εἶσαι, νὰ σοὶ εἴπω καὶ ἐγώ, ὅτι ὁ Θεός σου θὰ ἦναι εἰς τὸ ἐξῆς καὶ Θεός ἐμοῦ! Σὺ δέ», ἐπρόσθεσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κήρυκα, «δὲν θὰ μὲ διδάξῃς νὰ γνω-
ρίσω καὶ νὰ λατρεύσω Αὐτόν;»

Οἱ δύο ἡλικιωμένοι εἶχον ἴδει μὲ θαυμασμόν τὴν ἐξαψιν τοῦ Κλεομένου, ἥδη ὅμως ὁ γέρων κήρυξ ἐγερθεὶς ἔθεσε τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδὸς καὶ εἶπε μὲ συγκίνησιν· «Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ τῆς μητρός σου ἅς ἦναι μετὰ σοῦ! Αὐτὸς νὰ σοὶ δώσῃ πλουσίως τὴν χάριν Του! Αὐτὸς νὰ σὲ ὁδηγῇ εἰς πᾶν βῆμα τῆς ζωῆς σου καὶ νὰ σὲ φέρῃ τέλος ὁμοῦ μὲ αὐτήν, εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνην ὅπου δὲν ὑπάρχει δάκρυ οὐδὲ χωρισμός!»

Ὁ Κλεομένης τότε ἀναβλέψας ἠρώτησεν. «Ἐ-
γνωρίζεις λοιπὸν τὴν μητέρα μου;»

Ὁ γέρων ἀνένευσε· «Θὰ ἦτο βεβαίως μία τῶν ἐν κρυπτῷ πιστῶν τοῦ Κυρίου ἐν Ἀθήναις,» εἶπεν·

—Οὐτε λοιπὸν ποῦ εἶναι τώρα δύνασαι νὰ μοὶ εἴπῃς; ἐξηκολούθησεν ὁ παῖς βαρυθυμῶν.

—Ὅχι, τέκνον μου, ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν ἦναι, ὁ Κύριος βεβαίως εἶναι μαζύ της.

—Πρέπει νὰ τὴν εὗρω, ἀπεκρίθη ὁ Κλεομέ-
νης. «Ἀλλὰ διδάξέ με πρῶτον περὶ τῆς νέας αὐτῆς πίστεως.»

Σχεδὸν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ὁ γέρων κήρυξ τοὺς ἐξῆγει τὸ Εὐαγγέλιον—τὴν καλὴν ἐκείνην ἀγγελίαν—τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχε κηρύξει πρῶτος ὁ Παῦλος ἐν Ἀθήναις· οἱ δὲ λόγοι του εὗρισκον ἡχῶ εἰς τὰς καρδίας τῶν προ-
θύμων τούτων ἀκροατῶν, πρὶν δὲ κοιμηθῶν ἀμφο-
τεροὶ ἔκαμαν τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐνωθῶν μὲ τοὺς περιφρονημένους καὶ διωκομένους Ναζωραίους.

Τὰ χαράγματα ὁ κήρυξ ἀνεχώρησε, διὰ νὰ παρουσιασθῇ ἐγκαίρως εἰς τὴν ἀνάκρισιν τοῦ δι-
οικητοῦ, καὶ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ ἐκείνων τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν του, οἵτινες εἶχον συλληφθῇ ἢ κληθῇ πρὸς ἀνάκρισιν. Ἠρνήθη δὲ νὰ ἀφήσῃ τὸν Δημήτριον ἢ τὸν Κλεομένην νὰ τὸν συνο-
δεύσουν. «Ἵσως δὲν σᾶς παρετῆρησαν εἰς τὴν συμ-
πλοκήν, ὥστε θὰ ἦτο ἀνοησία νὰ ἐκτεθῇτε τό-
σον φανερά μαζύ μου.»

Ἀκολουθεῖ.

—Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι πνεῦμα, οὐχὶ φάντασμα.
Ἐχει σῶμα, συνάμα δὲ καὶ ψυχὴν, ὅστις δὲ παραμελεῖ τὸ σῶμα, ταχέως μανθάνει ὅτι σῶμα ἐξησθενημένον δὲν δύναται νὰ υποβάσται ἰσχυρὰν ψυχὴν, ἐνῷ ἀπ' ἐναντίας οἱ ἀμε-
λοῦντες τὴν ψυχὴν εὗρισκουν ὅτι τὸ σῶμα δὲν εἶναι παρὰ πτῶμα!